

Sygn. akt IV Ka 522/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Ewa Rusin (spr.)

Sędziowie:

SSO Elżbieta Marcinkowska

SSO Agnieszka Połyniak

Protokolant:

Marta Synowiec

przy udziale Marka Bzunka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2019 r.

sprawy A. Ś.

syna M. i G. z domu B.

urodzonego (...) w P.

oskarżonego z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 21 maja 2019 r. sygnatura akt II K 162/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 522 /19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wyrokiem z dnia 21 maja 2019 roku, sygn. akt II K 162 /19:

I. oskarżonego A. Ś. uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 25 lutego 2019r. w K., woj. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 4082,76 grama tj. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

i za czyn ten na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci czterech worków foliowych z zawartością suszu roślinnego koloru zielono-brunatnego o następujących wagach: 1000,70 grama, 999,70 grama, 1038,80 grama, 1043,30 grama i zarządził ich zniszczenie,

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 25.02.2019r. godz. 17:40 do dnia 21.05.2019r.,

IV. zwolnił oskarżonego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania zaliczając je na rachunek tegoż Skarbu Państwa i nie wymierza mu opłaty.

Z wyrokiem tym w części orzeczenia o karze nie pogodził się oskarżony, imieniem którego apelację wywiódł obrońca z wyboru.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności podczas gdy okoliczności podmiotowe i przedmiotowe winny skutkować wymierzeniem kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 5.

Mając na względzie powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 5.

Nadto z wyrokiem tym w części dotyczącej kary nie zgodził się prokurator.

Apelujący wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu, w szczególności ilość posiadanego środka narkotycznego wskazująca bezspornie na przeznaczenie do dalszej dystrybucji, stopień jego zawinienia wyrażający się w chęci łatwego i szybkiego zysku, świadomość narażenia życia i zdrowia potencjalnych nabywców środka odurzającego oraz wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara powinna osiągnąć w stosunku do skazanego i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prywatnej społeczeństwa uzasadniają wymierzenie A. Ś. kary surowszej.

Podnosząc powyższe apelujący wniósł o :

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie A. Ś. kary 4 lat pozbawienia wolności;
- pozostawienie pozostałych rozstrzygnięć Sądu w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są niezasadne.

Ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku pozostają oczywiście trafne wobec jednoznacznych dowodów sprawy, tj. ujęcia oskarżonego przez policję na tzw. gorącym uczynku posiadania znacznej ilości (łącznie ponad 4 kg) środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste i wyników badań fizykochemicznych przedmiotowego suszu (k. 88 akt) oraz procesowego stanowiska oskarżonego, który w złożonych wyjaśnieniach przed sądem finalnie te okoliczności faktyczne przyznał. W świetle tych dowodów wina i sprawstwo oskarżonego w przypisanym mu zakresie popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona występku kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii są jednoznaczne i niekwestionowane przez apelujących.

Popelniony czyn jest zagrożony karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności, zatem orzeczona w zaskarżonym wyroku kara 2-letniego pozbawienia wolności nie może zostać uznana ani za nadmiernie surową (jak podnosi apelacja obrońcy) ani rażąco niewspółmiernie łagodną, co podnosi apelujący prokurator.

Sąd I instancji prawidłowo przedstawił przyjęte przesłanki wymiaru kary w niniejszej sprawie, poczynając od słusznej oceny znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu, wynikającego z ilości zakazanej substancji odurzającej, jednocześnie wskazującej na przeznaczenie do jej dalszej dystrybucji, bo to znacznie ponad 20 tys. porcji handlowych. Prokurator trafnie podnosi, że taka ilość wskazuje na świadome działanie oskarżonego na szkodę życia i zdrowia wielu osób, ale jednocześnie nie zauważa, że przedmiotowy susz konopi to substancja odurzająca, tzw. narkotyk miękki, a nie znacznie groźniejsze dla zdrowia i życia np. amfetamina czy kokaina, objęte tym samym zagrożeniem karą w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oczywiście w dalszej perspektywie ilość tej substancji w przestępnym posiadaniu oskarżonego wskazuje na motyw oskarżonego chęci łatwego i szybkiego zysku, ale przecież oskarżonemu przypisano finalnie tylko posiadanie substancji odurzających a nie ich dystrybucję. Wskazana ilość decyduje zatem o prawidłowej kwalifikacji czynu jako posiadania „znacznej ilości” środków odurzających z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ale nie o potrzebie podwyższenia kary pozbawienia wolności aż do 4-letniej, oczekiwanej przez prokuratora.

Wyważył należycie Sąd I instancji pozostałe okoliczności wymiaru kary, w tym postawę oskarżonego przez przyznanie się do winy, trafnie zauważając, że wobec ujęcia na gorącym uczynku przez policję nie jest to istotna przesłanka łagodząca, tym bardziej, że pierwotnie oskarżony infantylnie i wykrętnie utrzymywał, jakoby znalazł 4 pakunki z marihuaną i właśnie zamierzał zawieźć je na policję, zaś – jak to podniósł apelujący prokurator – zatrzymanie oskarżonego nie było przypadkowe ale nastąpiło w wyniku dobrze przeprowadzonych policyjnych czynności operacyjnych.

Forowane w apelacji obrońcy oskarżonego warunki i właściwości osobiste oskarżonego także nie przekonują o możliwości zmiany orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego. Przy wymiarze kary przecież uwzględnił Sąd instancji stosunkowo młody wiek oskarżonego (29 lat) a także zweryfikował jego uprzednią karalność sądową, słusznie przyjmując, że uprzednie skazanie za czyn z art. 63 ust. 1 i art. 53 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wyrokiem Sądu Rejonowego w Nysie w sprawie sygn. akt II K 2351/10 zostało już zatarte.

Podniesione na rozprawie apelacyjnej kolejne okoliczności sytuacji osobistej oskarżonego po opuszczeniu aresztu w dniu wyrokowania Sądu I instancji (zawarcia związku małżeńskiego, rozpoczęcia działalności gospodarczej) oraz wyrażenie skruchy przez oskarżonego, niestety nie przekonują do łagodzenia kary i to przez wymierzenie kary minimalnej a następnie zastosowanie probacji. Wszak oskarżonemu wymierzono karę 2-letniego pozbawienia wolności, zatem nieznacznie powyżej dolnego ustawowego progu zagrożenia w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś czas izolacji oskarżonego w ramach tymczasowego aresztowania w sprawie od 25 lutego do 21 maja 2019r. nie przekroczył nawet 3-miesięcy, więc nie sposób uznać, by ta dolegliwość kompensowała wysoki stopień winy i społecznej szkodliwości czynu. Złagodzenie kary oskarżonemu zgodnie do oczekiwań wyrażonych w apelacji obrońcy stanowiłoby o rażącej niewspółmiernie łagodności kary, orzeczenie takie byłoby sprzeczne z kryteriami art. 53 § 1 i 2 kk, słusznie wywołując powszechne przekonanie o bezkarności sprawcy poważnego przestępstwa, zatem łamałoby cele kary w zakresie prewencji powszechnej, jednocześnie wątpliwym jest, czy i samego oskarżonego odstraszyłoby od powrotu na drogę przestępstwa.

Z przytoczonych względów żadna z apelacji nie została uwzględniona.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk uznając, iż wobec orzeczonej kary izolacyjnej i braku po stronie oskarżonego istotnego majątku i dochodów, zasadnym jest zwolnienie oskarżonego od ich ponoszenia.